

# Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Πέμπτην, 8<sup>η</sup>/21<sup>η</sup> Ιανουαρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Γεωργίου καὶ Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκεται τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, ὡς ἐγκαταλείψαντα τὰς Ποιμαντικὰς φροντίδας τῆς Μητροπόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐγκαταβιώσαντα εἰς τὴν κοιλάδα Χορράθ εἰς τὰ ἀσκητήρια τῶν πρώτων Πατέρων ἀσκητῶν Ζήνωνος, Ἡλιοῦ, Αἶαντος, Γανναίου καὶ Πρώμου καὶ ἀναδείξαντα ὡς Μοναστικόν Κέντρον τὴν Μονήν, λόγῳ τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, καθοδηγήσαντα ποιμαντικῶς χιλιάδας μοναχῶν καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον, προελθόντα ἐκ Κύπρου καὶ ἀσκητεύσαντα εἰς τὴν Μονήν καὶ ἀνακαινίσαντα αὐτὴν ἐκ τῶν φθορῶν τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ.

Διὰ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν ταύτην, οἱ δύο ἐν λόγῳ ἅγιοι φέρονται ὡς κτίτορες καὶ ἰδρυτές τῆς Μονῆς.

Ἡ μνήμη τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἐωρτάσθη δι' ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν Αὐτοῦ ὁ Ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

«Τοὺς ἐν ἀγίοις συνασκήσαντας τόποις, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Χοζεβᾶ καὶ τὰ κέντρα τοῦ διαβόλου ἄρδην συμπατήσαντας, ὕμνοις εὐφημήσωμεν, τὸν σοφὸν Ἰωάννην σὺν αὐτῷ Γεώργιον, οὓς προβάλλωμεν πρέσβεις...».

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, μετὰ τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Οἱ Ἅγιοι Κτίτορες τῆς Ἱερᾶς ταύτης Λαύρας, Ἰωάννης καὶ Γεώργιος οἱ Χοζεβῖται, ἀποταξάμενοι τῷ κόσμῳ, προσῆλθον εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ. Διὰ τῆς ἀσκήσεώς των καὶ τῆς ἐκ τῶν παθῶν καθάρσεως, καίριον πλῆγμα ἐπέφερον εἰς τὸν ἐχθρόν διάβολον, εἰς τὸ κέντρον τοῦ βασιλείου αὐτοῦ, τὴν ἔρημον!

Μετὰ πλείστης συγκινήσεως πάντοτε ἐνθυμοῦμαι τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου Ἱερομονάχου, μακαριστοῦ Προκατόχου τῆς ἡμετέρας ἐλαχιστότητος, εἰς προσκυνητὴν τινα τῆς Μονῆς ἐν ἔτει 1991, περὶ τοῦ Μοναχικοῦ ἐρημητικοῦ βίου καὶ τῶν Ἀγίων Χοζεβιτῶν.

Μεταξὺ ἄλλων, εἶχε πεῖ ὁ π. Ἀντώνιος:

«...Ποτέ δέν ἤμασταν μόνοι μας. Εἶναι ὅτι ἐδῶ νιώθεις τὴν παρουσίαν τῶν Ἀγίων. Καὶ νιώθεις πολλὴ ἀσφάλεια... Ἔχει ἄλλη Χάρη ἡ Ἐρημος καὶ εἵμαστε πολὺ εἰρηνικοί! Καὶ πάντα αἰσιόδοξοι!

Ὁ θεὸς μεθ' ἡμῶν, ὅταν ἐμεῖς φυσικά εἵμαστε στὸν δρόμο τοῦ θεοῦ καὶ ὅταν ἐμεῖς ἀγωνιζόμαστε.

Ἐμεῖς πρῶτα εἴμαστε ἕτοιμοι καί ὁ Θεός ἔρχεται. Τόν ἐπικαλούμεθα. Καί οἱ Πατέρες ἐδῶ φυσικά, ἔχουν πάρα πολλά νά μᾶς ποῦνε. Οἱ Ἅγιοι μέ τήν ζωή τους ἔγιναν παραδείγματα, μᾶς δεῖξαν ἐμᾶς τρόπους, δρόμους γιά νά μπορούμε εὐκολα σήμερα νά κερδίσουμε τήν ἄλλη ζωή, τήν αἰώνια, αὐτή πού μένει πάντοτε, τήν «ἀεί διαμένουσα» καί νά ἀλλάξουμε τά αἰώνια μέ τά πρόσκαιρα... Ὁ Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ὁδός, ἡ Ζωή, τά πάντα!

Γιά πολλούς, βέβαια, εἶναι παράξενη ἡ Μοναχική ζωή, εἶναι πρόκληση ἡ Μοναχική πολιτεία, πῶς εἶναι δυνατόν νά μένει κανείς μόνος, χωρίς ἀνέσεις, χωρίς πατρίδα, χωρίς συγγενεῖς, χωρίς ὅλα αὐτά τά ὁποῖα φαίνονται σήμερα νά εἶναι τό νόημα τῆς ζωῆς... Κι' ὅμως, ὅπου ὁ Χριστός, ἐκεῖ οὐδεμία ἀνάγκη...

Ἔχουμε τήν Παναγία ἐδῶ, τήν Προστάτιδα.

Καί τίς εὐχές τῶν Ἀγίων, τῶν Ἀγίων Πατέρων! Γιατί αὐτοί μᾶς ἔδειξαν τόν δρόμο, αὐτοί ξεσκέπασαν τόν διάβολο μέ τήν ζωή τους, μέ τόν τρόπο τους, ἔφυγαν ἀπό τόν κόσμο τελείως, ὄχι ἀπό μῖσος στόν κόσμο, ἀλλά ἀπό ἀγάπη γιά τόν κόσμο... Καί ἀγάπη πρός τόν θεό... Ἐδῶ οἱ Πατέρες ὑπάρχουνε. Τῶν Πατέρων βιβλία ὑπάρχουνε, τά ἀνοίγουμε, τά διαβάζουμε καί διαλέγουμε...

Ἡ Χριστός ἦ χάος!!».

Τοιαῦτα ἔλεγε τότε, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἀντώνιος καί ἀνάγοντες τά λόγια του εἰς τήν σήμερον, ἐν μέσῳ τῆς φοβεῆς πανδημίας, ἡ ὁποία μαστίζει τήν ἀνθρωπότητα, ἐλπίδα, ὑπομονήν, γαλήνην καί αἰσιοδοξίαν ἀντλοῦμεν ἐκ τῆς πίστεως εἰς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τήν Παναγίαν Μητέρα Του, τούς Ἁγίους Κτίτορας Ἰωάννην καί Γεώργιον τούς Χοζεβίτας καί πάντας τούς Ἁγίους.

Υἱικῶς καλωσορίζομεν τήν Ὑμετέρα Μακαριότητα εὐχόμενοι, καλήν πανήγυριν!»

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καί ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ καί ἔψαλαν οἱ μοναχοί τῆς Μονῆς μετά τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου.

Πρό τοῦ Κοινωνικοῦ ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν Θεῖον Λόγον ὡς ἔπεται:

«Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65, 1-2)· ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου, δηλονότι τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα δῶμεν δόξαν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ σεπτῇ μνήμῃ τοῦ ὁσίου αὐτοῦ, ὃν ἡγίασεν ὁ Κύριος, ὁ ἀγιάζων τούς ἀγαπῶντας Αὐτόν.

«Σήμερον τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας καί ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτισθέντος, ἡ ἐξ ἐθνῶν Ἐκκλησία, μυστικῶς ἀγνίζεται, καί στολήν Θεοῦ φωτός ἐνδύεται. Ἦλθεν ἡ ἀλήθεια, ὁ Θεός ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκιᾷ καθημένοις, ἐκ Παρθένου γεννηθεῖς εἰς τό σῶσαι τό γένος ἡμῶν»· ἀναφωνεῖ ὁ

Άγιος Ανδρέας Κρήτης.

Τὴν στολὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ φωτὸς ἐπεζήτει μετὰ πόθου νὰ ἐνδυθῇ ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀκούων εἰς τοὺς Παυλείους λόγους: «καὶ γὰρ ἐν τούτῳ στενάζομεν, τὸ οἰκητήριον ἡμῶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ ἐπενδύσασθαι ἐπιποθοῦντες, εἴ γε καὶ ἐνδυσάμενοι οὐ γυμνοὶ εὐρεθῶμεθα»,

(Β΄ Κορ. 5, 2-3).

Τὴν στολὴν ταύτην τῆς Χάριτος τῆς Καινῆς Διαθήκης, δηλονότι τοῦ φωτὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀνεῦρε ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐν τῷ ἐρήμῳ τούτῳ τόπῳ τοῦ Χοζεβᾶ, τῆς περιχώρου τῶν ρεῖθρων τοῦ Ἰορδάνου, ἔνθα «Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν γυμνοὺς ἰδὼν ἡμᾶς ἐπέφανεν, ἵνα ἐνδύσῃ τὴν πρώτην στολὴν. Διὸ Χριστὸς ἐφάνη, τὴν πᾶσαν κτίσιν θέλων ἀνακαινίσαι», ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός.

Εἰς τὸ κήρυγμα μετανοίας τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ μετέτρεψε τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὸν τοῦ Νέου Ἀδάμ Παράδεισον, τούτέστιν κῆπον μετανοίας καὶ πνευματικῆς προόδου καὶ προκοπῆς, ἔνθα πλειὰς ἀσκητῶν ἐγκατεβίωσε, «ἵνα τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος Ἁγίου», (Α΄ Πέτρ. 1,22). Ἡ ἐν τῷ Χοζεβᾶ ἰδρυθεῖσα Λαύρα μοναστῶν ὑπὸ τοῦ θεσπεσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, κατέστη Θεοῦ κατοικητήριον, ἔνθα οἱ ἐπιποθήσαντες καὶ ἄχρι σήμερον ἐπιποθοῦντες, «τὸ σωτήριον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν μελέτην τοῦ νόμου Αὐτοῦ», (Ψαλμ. 118, 174), γνωρίζουν «τὴν δυναστείαν καὶ τὴν δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς βασιλείας Αὐτοῦ», (Ψαλμ. 144, 12). Καὶ τοῦτο διότι, κατὰ τὸν ψαλμωδόν, «ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν, πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτόν ἐν ἀληθείᾳ», (Ψαλμ. 144, 18). Κατὰ δέ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, «τὸ γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκὸς σὰρξ ἐστὶ, καὶ τὸ γεγεννημένον ἐν τοῦ Πνεύματος Πνεῦμά ἐστι», (Ἰωάν. 3,6).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους, ὁ μὲν Ζιγαβηνὸς λέγει: «Οὐ σαρκικὴ ἐστὶν ἡ γέννησις, ἀλλὰ πνευματικὴ... λοιπὸν οὖν ἡ μὲν σαρκικὴ γέννησις αἰσθητὴ ἐστὶν· ἡ δὲ πνευματικὴ νοητὴ καὶ οὐ χρὴ αἰσθητῶς ἐξετάζειν τὸ νοητόν, οὐδέ ἀνθρωπίνως τὸ Θεῖον πρᾶγμα». Ὁ δὲ Ἅγιος Θεοφύλακτος: «Οὐ γὰρ δὴ Πνεῦμα Θεῖον γίνεσθαι ὁ βαπτισθεὶς, ἀλλὰ τὴν ἐν Πνεύματι υἱοθεσίαν καὶ χάριν καὶ τιμὴν λαβὼν τοῦ πνευματικῶς εἶναι καταξιούται».

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἐν Πνεύματι υἱοθεσίαν καὶ χάριν καὶ τιμὴν ἀπέλαβον τόσον ὁ ὅσιος Γεώργιος, ὅσον καὶ οἱ μετ' αὐτόν ἐξακολουθήσαντες τὸν ἀσκητικὸν αὐτῶν ἀγῶνα, ὡς ὁ ὅσιος Ἰωάννης, ὁ γενόμενος ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ ὁ σύγχρονος ἡμῶν ἅγιος Ἰωάννης ὁ νέος Χοζεβίτης ὁ ἐκ Ρουμανίας, οὗτινος τὸ εὐωδιάζον ἄφθαρτον σκῆνωμα κεῖται πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν. Οὗτοι, οἱ ὅσιοι Χοζεβῖται Πατέρες, οἱ λάμποντες τοῖς θαύμασιν αὐτῶν πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην, ἐβόων μετὰ τοῦ οὐρανοβάμονος Θεοῦ Παύλου, λέγοντες: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ, καθὼς καὶ ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ», (Ἐφ. 1, 3-5).

Εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, διότι εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ Θεὸς μέ τὴν προστασίαν Του εἰς τοὺς ἁγίους Του. «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ» (Ψαλμ. 67,36), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαυίδ. Ὅντως ὁ

θεός ἀναδεικνύει τούς ἁγίους αὐτοῦ νικητάς τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς, ὡς μαρτυρεῖ μεγαλοφώνως καί ὁ ὑμνωδός τοῦ Ἁγίου Γεωργίου λέγων: «Ἄπασαν τρυφήν τοῦ βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διὰ τήν οὐράνιον τρυφήν καί δόξαν· σκληραγωγία γάρ σύ τῶν παθῶν ἐσπούδασας, σβέσαι τήν κάμινον καί πολλοῖς σου δάκρυσι, Γεώργιε, μοναζόντων σεμνόν ἐγκαλλώπισμα».

Ναί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ὅσιος Γεώργιος ἄπασαν τρυφήν, δηλαδή ἡδυπάθειαν, ἀλαζονείαν καί πολυτέλειαν τοῦ βίου κατέπτυσε διὰ τήν οὐράνιον δόξαν. Διό καί μετὰ τοῦ σοφοῦ Παύλου καί τῶν λοιπῶν Ἁγίων Ἀββάδων τοῦ Χοζεβᾶ λέγει: «καί νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστός ἐν τῷ σώματί μου εἴτε διὰ ζωῆς εἴτε διὰ θανάτου. Ἐμοί γάρ τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1, 20-21).

Τήν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν ἐπιμαρτυροῦν τά ἀδιάψευστα μαρτύρια τῶν διασωθέντων λειψάνων πάντων τῶν ἐν τῇ ἀγίᾳ ταύτῃ Λαύρᾳ τοῦ Χοζεβᾶ διαλαμψάντων Πατέρων καί ἀσκητῶν.

Τό σωτηριῶδες τοῦτο μήνυμα τοῦ Παύλου, «ἐμοί γάρ τό ζῆν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος», (Φιλιπ. 1, 21) ἀπευθύνει πρὸς πάντας ἡμᾶς ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, μετὰ πάντων τῶν Χοζεβιτῶν συνασκητῶν Ἁγίων αὐτοῦ. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τόν ἐκ θεοῦ θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι’ ἡμᾶς, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν». Ἀμήν. Ἐτη πολλά.

Τήν ἀγρυπνίαν ἠκολούθησε μοναστηριακή Τράπεζα.

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας**